

Darjin in Danetov lokal slovi po izjemni vinski ponudbi, kar ju ločuje od drugih lokalov.

Njuno novo življenje združuje strast do odkrivanja novih krajev in dela v gostinstvu. Polovico dneva namenita počitku na sloviti beli plaži, drugo polovico pa sta zapisala delu.

Rajna beli plazi

Notranjka Darja Hribar in Ljubljčan Dane Anovak sta lani jeseni spakirala nekdanje življenje v škatle, ki zdaj samevajo pri njihovih domačih, sama pa sta se odpravila živeti in delati na idilični filipinski otok Boracay. Na pot sta vzela le toliko, kolikor sta lahko stlačila v svoja nahrbtnika. Na Boracayju, ob sloviti, sanjski plaži White beach (ime je dobila po prepoznavnem belem kot puder rahlem pesku), sta najela gostinski lokal in se energično predala novemu življenjskemu slogu. „Vedno slediva svojim sanjam in zdaj jih naposled tudi živiva!“ pravi mladi par, ki vidno uživa svoje novo življenje.

Besedilo: Vesna Sivec Poljanšek

Fotografije: U. P. ter osebni arhiv Darje Hribar in Daneta Anovaka

V njihovih družinah Darja in Dane že od nekdanj veljata za črni ovci. Z neizmerno strastjo namreč odkrivata nove dežele, medtem ko nekateri njihovi družinski člani niso še nikdar sedli na letalo ali pa se preprosto zadovoljijo z dopustovanjem ob hrvaški obali. „Midva sva, kar se tega tiče, povsem drugačna,“ se namuzneta in pojasnita, da sta v preteklosti svoje delo vedno organizirala tako, da sta vsaj mesec dni, raje pa še več, potovala po svetu. Najbolj ju privlačijo dežele ob ekvatorju, preprosto zaradi podnebja in neokrnjene

narave, vseč so jima 'latino dežele' in Azija. Dane je doma v gostinstvu; že v srednji šoli je delal kot kuhar, kasneje pa kot natakar v različnih lokalih, svoje znanje je nadgrajeval tudi na kulinarčni šoli v Avstriji, nazadnje, pred odhodom na Filipine, pa je z življenjsko sopotnico Darjo vodil gostinski lokal na Brezovici pri Ljubljani. Darja obožuje turizem, blizu so ji tudi finance in organizacija, v študentskih letih pa je pomagala tudi v gostinskih lokalih. Oba sta tako že v Sloveniji delovno življenje krojila v poklicnih smereh, ki

ju izpolnjujejo in navdušujejo, ob tem pa sta natančno vedela, s čim bi se rada ukvarjala na novi življenjski poti.

Odločitev o selitvi na Filipine je padla lani po Darjini vrnitvi s te otoške države: najprej se je za nekaj tednov sama podala na pot in si ogledala prenekateri otok, saj je želela, da povsem začuti energijo bodočega novega doma. Ko je prišla na sloviti Boracay, otok, ki je še posebej mamljiv za ljubitelje kajtanja, obožujejo pa ga tudi vsi, ki cenijo naravne lepote – dnevno ga tako obiše od dva do tri tisoč obiskovalcev –, je menda v trenutku začutila, da je prišla na iskano mesto.

Sledili so trije precej stresni meseci, ko sta morala doma urediti stotero malenkosti, od številne papirologije do zapiranja lastnega podjetja in, seveda, pakiranja. „Ko sva naposled sedla na letalo do Filipinov, sva si prvič po dolgem času zares oddahnila,“ se Darja vrne v mislih v dni pred odhodom v novi dom.

Viharni začetki. In to dobesečno!

Na Filipine sta priletela prvega oktobra lani in sprva sta mesec dni zgolj potovala. Preprosto zato, da bi lahko še enkrat preverila, ali sta za svoj bodoči dom izbrala pravi otok.

Filipini imajo namreč več kot sedem tisoč otokov različnih velikosti, nekateri so povsem neposeljeni, na mnogih ni sledu od turistih, nekateri, med njimi tudi Boracay, pa se vse bolj razvijajo, domačini živijo večinoma od turizma, zato tuje sprejemajo zelo odprto in so ti pri njih toplo dobrodošli.

Na Boracay, na tamkajšnjo sanjsko belo plažo, obkroženo z nasadi palm, za katerimi se skrivajo lokali, penzioni in mali hoteli, sta prispela konec oktobra, ravno pred začetkom nove turistične sezone. Zlahka sta najela lokal („Pri končni odločitvi za pravega je veliko vlogo odigral tudi odlični razgled na plažo in, seveda, na sanjski sončni zahod,“ pojasni Darja in v dokaz pokaže na žarečo kroglo, ki v času našega pogovora počasi drsi v morje, ob tem pa oddaja najbolj neverjetne rdeče in močno oranžne barve), poiskala stanovanje na hribčku, od koder se razteza pogled na zaliv, in se lotila priprav na začetek sezone. A ravno takrat je Filipine zajel močan orkan Jolanda, ki je opustošil mnogo drugih filipinskih otokov, povzročil neizmerno gmotno škodo in zahteval veliko smrtnih žrtev. Boracay jo je za razliko od drugih otokov odnesel mnogo bolje: največja panika, povesta Darja in Dane, je vladala pred prihodom nevihte, saj so prebivalci vedeli, kaj se dogaja na drugih otokih. Ko je Jolanda zajela Boracay, je njena silovitost že precej upadla. „Resda je nevihta po zraku nosila palmine veje, pa koščke pločevinastih streh, kartone in še marsikaj, lomila je drevesa na plaži, a hujšega ni bilo,“ razloži. „Še najhuje je bilo dejstvo, da smo bili 14 dni brez elektrike in tako brez kakršnih koli povezav s svetom. Domači so nama poskušali pisati, naju poklicati, a vse zaman. Na koncu so naju že skorajda pokopali.“ Olajšanje po vnovični vzpostavitvi običajnega poteka življenja je bilo neizmerno. Tudi zato, ker so med drugim spet delovali bankomati. V tistih dneh sta živel skorajda 'robinzonsko', pravita, a vendarle se zdaj, nekaj mesecev po nevihti, vsega skupaj spominjata z nasmehom. Kot anekdoti, ki spremlja njuno filipinsko dogodivščino.

Spogumom in z odločnostjo v novo življenje

V času, ko sta začela opremljati najeti lokal, sta spoznavala tudi filipinski način življenja. Vse teče zelo počasi, precej stvari, pravita, je še nadvse primitivnih, kar je na prvi pogled sicer mikavno, a za nas, Zahodnjake, navajene učinkovitosti in ažurnosti, na trenutke skorajda nepredstavljivo. Hitro sta spoznala, da njihovi uradniki delujejo izredno počasi, da pa lahko, tako kot tudi drugod, stvari malce pospešiš s primernimi vezami in poznanstvi. Ker sta že takoj ob prihodu na Boracay navezala dobre

stike z mnogimi domačini, so jima ti pomagali pri hitrejšem urejanju vseh papirjev, potrebnih za delo, bivanje in delovanje lokala. Ob vsem tem sta spoznala še nekaj, razloži: „Zaneses se lahko zgolj nase! Kar nekajkrat se je namreč zgodilo, da se izbrani pomočnik, ki sva ga iskala preko oglasa, naslednji dan ob dogovorjeni uri preprosto ni javil v službi. Prišel je šele čez 4, 5 dni in takrat nama je pojasnil, da je moral nemudoma odpotovati na kak drug otok, ker je zbolela mama. Ali pa je navedel kakšen drug izgovor.“ A Darja in Dane tudi na takšne izkušnje gledata zgolj kot na kamenčke, ki jih moraš prestopiti na izbrani poti. Kljub temu da v lokalu delata vse dni v tednu, sta si življenje uredila tako, da ob dopoldnevih in zgodnjih popoldnevih poskrbita za dušo in telo, šele pozno popoldne pa odideta v lokal, ki je odprt do polnoči, pogosto še dlje. „Če že morava vsak dan delati, potem naj bo vsaj del dneva sestavljen iz počitnic,“ je njun moto. Vsako dopoldne se tako odpravita na plažo, kjer se do sitega nakopata, poležita na soncu – Darja tudi izredno rada teče, saj je to počela že v Ljubljani –, se pogovorita o poslu ter podobno. „Zelo rada posedava tudi na balkončku pred stanovanjem ali pa se druživa s prijatelji,“ še dodata.

Na tamkajšnje življenje sta se zdaj že navadila, čeprav se Darja še ne more sprijazniti z mrčesom. Domotožja ne poznata, občasno pogrešata le našo kavo, bučno olje in govejo juho. In čeprav sta sprva sklenila, da bosta na Filipinih preživela le devet mesecev, sta zdaj, ko sta na polovici, že trdno odločena, da bosta na Boracayju ostala dlje. Daljnoročnih ciljev si ne postavljata, saj najraje, kot povesta, živita 'za pojutrišnjem'. Želita si le, da bi si lahko delo tako organizirala, da bi sčasoma našla kakšno zanesljivo osebo, ki bi, ko bi si vzela dan zase, namesto njih vodila lokal. Novo življenje, ki jima je zmečalo poteze na obrazih in ki ju osrečuje dan za dnem, ju je tako navdušilo, da sta, kot odkrito priznata, začela razmišljati tudi o naraščaju. Zlahka si namreč predstavljata življenje na Boracayju z otrokom, saj so na otoku odlične mednarodne šole. Pri lovljenju sanj in snovanju novih dogodivščin pa se že od začetka držita predvsem vodila, da je bolje v življenju nekaj poskusiti, četudi v tem potem ne uspeš, kot pa umreti z neuresničenimi sanjami. Darja in Dane imata to srečo, da sodita med tiste, ki imajo pogum in sta zato odšla za svojimi sanjami. Našla sta jih v filipinskem rajju na beli plaži. ★

V dobrih dveh mesecih, kolikor imata odprt ljubki lokal, ju je poiskalo in obiskalo že več kot 50 Slovencev.

Bela plaža otoka Boracay sodi med deset najlepših plaž na svetu.